

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci navrhovatelů: **a) J. D. B., b) R. R. D.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 28, 120 00 Praha 2, proti odpůrci: **Město Štramberk**, se sídlem Náměstí 9, 742 66 Štramberk, zastoupeno JUDr. Taťánou Přibilovou, advokátkou se sídlem Kadláčkova 894, 742 21 Kopřivnice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územní plán Štramberka, vydaného Zastupitelstvem města Štramberka usnesením č. 16/218 ze dne 31. 7. 2013, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2014, č. j. 79A 2/2014 – 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Stěžovatelé **j s o u p o v i n n i** společně a nerozdílně nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně odpůrce JUDr. Taťány Přibilové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé podali dne 14. 4. 2014 návrh na zrušení opatření obecné povahy- územního plánu města Štramberka, vydaného dne 31. 7. 2013 usnesením Zastupitelstva města Štramberka č. 16/218 (dále jen „ÚP Štramberka“). Navrhovatelé jsou vlastníky pozemků parc. č. 2847, 2945, 2946/1, 2948, 2951, 2952/1, 2954/3 a 2955, vše v k. ú. Štramberk, zapsáno na LV 2729. Část těchto pozemků je v ÚP Štramberka vedena pod značkou Z42.

[2] Uvedli, že v návrhu ÚP Štramberka byla plocha Z42 oproti vymezení v konceptu ÚP Štramberka zmenšena (z 1,46 na 0,53 ha) a její funkční využití bylo změněno z plochy bydlení individuálního - městského a příměstského (BI) na plochu smíšenou obytnou - městské centrum

(SMC) a byla zde povolena výstavba maximálně 4 rodinných domů s podmínkou zpracování regulačního plánu.

[3] Vydáním ÚP Štramberka se navrhovatelé cítili zkráceni na základních právech dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V návrhu argumentovali rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 Ao 1/2011 - 107, konkrétně formulací: *„v obecné rovině lze tedy připustit, aby obec při vydání územního plánu zvolila pro podobné pozemky odlišné funkční využití, nebude-li její postup s odkazem na výše uvedené zjevně diskriminační, šikanózní apod. Takový postup ovšem nelze bez dalšího aprobovat v případě vydávání stanoviska dotčeného orgánu podle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (pozn. zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, dále jen „stavební zákon.“) Je-li totiž dotčený orgán v postupu směřujícím k vydání územního plánu povolán jen ke střežení veřejného zájmu vyplývajícího ze zvláštního zákona (v tomto případě jde o zájem na ochraně zemědělské půdy), nedisponuje tak širokou mírou uvážení jako orgán rozhodující o vydání územně plánovací dokumentace. Jeho úkolem proto není aplikovat při vydání stanoviska jiná kritéria než hledisko míry dotčení jím chráněného veřejného zájmu.“* Odkazovali rovněž na rozsudek téhož soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 - 88, v němž soud konstatoval, že *„přestože samotná změna funkčního využití konkrétní plochy novým územním plánem nebude obvykle představovat přímý zásah do vlastnických práv majitelů dotčených nemovitostí, nevylučuje to zásah nepřímý, ve smyslu omezení možnosti užívání předmětu vlastnictví. I když je každý účastník povinen určitou míru takového nuceného omezení akceptovat, za situace, kdy toto omezení překročí míru spravedlivé rovnováhy mezi požadavky obecného zájmu a imperativy na ochranu základních práv jednotlivce, musí být vlastníků přiznána odpovídající nábrada ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny.“* Argumentovali rovněž citací z téhož rozhodnutí, dle níž *„I za situace, kdy takové omezení není v rozporu s hmotným právem, může soud zrušit příslušnou část územního plánu, dojde-li v rámci testu proporcionality ke závěru, že bez poskytnutí nábrady jde o zásah nepřiměřený. Skutečnost, že podústavní právo možnost odškodnění v těchto případech nepředpokládá, nemůže být takovému postupu překážkou.“* S ohledem na tato rozhodnutí pak navrhovatelé uvedli, že při procesu vydávání územního plánu došlo k nepřiměřené diskriminaci na jejich vlastnickém právu, neboť došlo k omezení možnosti výstavby a snížení tržní ceny nemovitostí. Navrhovatelé rovněž argumentovali rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 A 130/2012 - 141, dle něhož je změna funkčního využití pozemků, které bylo možno užít k výstavbě, bez řádného odůvodnění a smyslu diskriminační. Podle navrhovatelů byla změna územního plánu iniciována pouze na základě tendenčně zaměřených námitek občanů proti pozemkům vlastněným navrhovatelem a došlo pouze ke změně funkčního využití pozemků navrhovatelů a nikoli také okolních pozemků.

II. Právní názor krajského soudu

[4] Krajský soud neshledal návrh na zrušení opatření obecné povahy důvodným, a proto jej v plném rozsahu zamítl.

[5] Rovněž námitku zásahu do vlastnického práva stěžovatelů krajský soud neshledal důvodnou, a to s ohledem na to, že z obsahu správních spisů, jakož i z vypořádání námitek navrhovatelů odpůrcem, jsou seznatelné důvody vedoucí k tomuto omezení včetně podkladů, o něž se rozhodnutí opírá. Odkazuje na rozhodnutí o námitkách, v němž odpůrce velmi podrobně popsal důvody vedoucí ke zmenšení plochy Z42 v návrhu oproti konceptu, jimiž byly nejen připomínky občanů, ale zejména nesouhlasná stanoviska ze strany dotčených orgánů, z nichž Ministerstvo kultury požadovalo rovněž změnu funkčního využití.

[6] Jako důvodnou neshledal soud ani námitku řádného nevypořádání námitek ze dne 13. 7. 2014, naopak s odkazem na str. 57-63 odůvodnění ÚP Štramberka konstatoval, že o nich bylo řádně rozhodnuto, a to včetně precizního a podrobného odůvodnění.

[7] K namítanému nesouladu ÚP Štramberka s vydaným povolením a vyjádřením krajský soud uvedl, že navrhovatelé měli pravděpodobně tímto tvrzením na mysli vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Kopřivnice ze dne 2. 5. 2005, v němž se tento správní orgán vyjádřil k žádosti navrhovatelů na posouzení zamýšlené stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. 2954/1 a 2955, přičemž vyjádřil souhlas se záměrem a uvedl, že stavbu lze realizovat pouze v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. Podotknul, že v době vydání vyjádření není výstavba možná, ale upozornil na brzký proces pořizování změn územního plánu. Krajský soud zdůraznil nezávaznost tohoto stanoviska vydaného za platnosti předchozího územního plánu.

[8] Za právně bezvýznamnou označil krajský soud rovněž skutečnost, že změnou č. 1 dřívějšího územního plánu, schválenou v roce 2006, došlo ke změně zónace pozemků parc. č. 2953, 2954 a 2952/1, které se staly zónou určenou k individuálnímu bydlení. Zdůraznil, že pro posouzení věci není právně relevantní obsah předchozího územního plánu, respektive některé z jeho změn. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je tvorba a obsah ÚP Štramberka.

[9] Námitku porušení vlastnického práva garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny krajský soud vnímal v kontextu celého návrhu ÚP Štramberka jako zobecnění předchozích konkrétnějších tvrzení, přičemž navrhovatelé označené rozsudky neshledal přílehavými. Především, že dle vypořádání námitek nebyla negativní stanoviska dotčených orgánů jedinými důvody pro zařazení do výše označených ploch a zdůraznil v tomto ohledu polohu pozemků tvořících plochu Z42, tj. bezprostřední návaznost na městskou památkovou rezervaci a skutečnost, že tyto pozemky jsou součástí významného krajinného prvku registrovaného pod č. 3468. Dále soud podotkl, že veřejný zájem hájený ve vztahu k těmto pozemkům dotčenými orgány byl náležitě odůvodněn a orgány územního plánování byly povinny jejich negativní stanoviska plně respektovat a odpovídajícím způsobem je transformovat do přijatého ÚP Štramberka.

[10] S ohledem na obsah jak ÚP Štramberka, tak správních spisů, měl krajský soud za prokázané, že ÚP Štramberka nepřinesl změny pouze ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví navrhovatelů. Důvody nezbytnosti omezení a regulace zástavby na ploše Z42 byly odpůrcem velmi podrobně a vyčerpávajícím způsobem rozvedeny ve vypořádání námitek.

III. Obsah kasační stížnosti

[11] Rozsudek krajského soudu navrhovatelé (dále jen „stěžovatelé“) napadli včasnou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

[12] Stěžovatelé mají za to, že odpůrce uplatňuje různý přístup k různým vlastníkům pozemků a namítají, že krajský soud nesprávně posoudil výklad rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 Ao 1/2011 - 107, pokud neshledal tento rozsudek pro posuzování věci přílehavý. Uvádějí, že změnou územního plánu byly zasaženy jen nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů, nikoli však pozemky v bezprostředním okolí (např. pozemky parc. č. 2953, 2954/2 a 2954/1). Zjevně rozdílný přístup ve vztahu k dalším pozemkům demonstrují na vypořádání odpůrce se stanoviskem Ministerstva kultury ze dne 25. 1. 2011, uplatněným ke konceptu ÚP

Štramberka (str. 99 odůvodnění). Požadavek ministerstva na vypracování územní studie pro plochy Z12 a Z20 odpůrce nerespektoval, oproti tomu v případě plochy Z42 odpůrce požadavek na vypracování regulačního plánu respektoval, čímž založil rozdílný přístup. Na svou obranu dále stěžovatelé odkazují na již v žalobě zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 - 88, přičemž nesouhlasí se závěry krajského soudu, který se neztotožnil s interpretací tohoto rozhodnutí obsaženou v žalobě. Dle stěžovatelů je výklad soudu chybný a nerespektuje zásadu proporcionality mezi základním právem stěžovatelů dle čl. 11 odst. 1 Listiny.

[13] Stěžovatelé odkazují opětovně rovněž na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 130/2012 - 141. Nesouhlasí s konstatováním Krajského soudu v Ostravě, dle něhož je prokázáno, že ÚP Štramberka přinesl rozsáhlé změny oproti předchozímu územnímu plánu, a to nikoli pouze ve vztahu k nemovitostem stěžovatelů.

[14] Stěžovatelé odmítají závěry krajského soudu, že případnou výstavbou roubených budov by došlo k narušení pohledově exponovaných částí města a mají za to, že by naopak došlo k ucelení zástavby.

[15] Krajský soud dle stěžovatelů nesprávně posoudil otázku zásahu do vlastnického práva, jestliže tuto námitku neshledal důvodnou. Zásah dle stěžovatelů spočívá v omezení výstavby na ploše Z42 na maximálně 4 rodinné domy. Stěžovatelé uvádějí, že kupovali nemovitosti s legitimním očekáváním možnosti budoucí výstavby na pozemcích, která byla až do návrhu ÚP Štramberka možná.

[16] K tvrzení odpůrce, že veškerá omezení směřují k jedinému cíli, jímž je zachování „*genia loci*“ města Štramberka, uvádějí, že tento cíl považují za ušlechtilý a společnosti prospěšný, avšak není jasné, proč je jeho prosazování zcela tendenční, nejednotné a diskriminační. Termín *genius loci* považují co do výkladu za ošidný. Pod jeho uplatněním může být skryto cokoli, i diskriminace stěžovatelů. Pak by ale takové rozhodnutí bylo dle stěžovatelů nepřezkoumatelné. V této souvislosti zmiňují rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42, z něhož vyvozují, že územní plán by měl být, ve vztahu k zájmu na zachování kulturní hodnoty území, aplikován přiměřeně, neboť striktní omezování možnosti výstavby, úpravy staveb a omezení funkčního využití by mohlo mít za následek zcela opačný efekt, než který odpůrce přijetím územního plánu zamýšlel.

[17] Stěžovatelé dále nesouhlasí s odmítnutím důkazních návrhů, vznesených zástupcem stěžovatelů při závěrečné řeči během jednání dne 8. 9. 2014 před krajským soudem a mají za to, že rozhodnutí o jejich neprovedení je v rozporu s ustanoveními § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 119a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“)

[18] Závěrem stěžovatelé uvádějí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 AOs 5/2013 - 45, a shrnují, že ze všech jejich podání a spisových podkladů je zřejmé, že unesli důkazní břemena a bezpečně prokázali, že přijetím ÚP Štramberka došlo k diskriminačnímu a neproporcionálnímu zásahu do jejich vlastnického práva.

IV. Vyjádření odpůrce ke kasační stížnosti

[19] K námitce nesprávného posouzení výkladu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2011, č. j. 8 Ao 1/2011 - 107 odpůrce podotýká, že se v posuzovaném případě nejednalo o změnu, nýbrž o proces pořizování a vydání nového územního plánu města

Štramberka, při němž bylo v souladu s § 43 odst. 4 stavebního zákona řešeno celé území města, nikoli pouze pozemky stěžovatelů. ÚP Štramberka stanovil novou urbanistickou koncepci, koncepci uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury. Přitom částečně vycházel z dosavadní územně plánovací dokumentace, ale nekopíroval ji. Předchozí územní plán byl zastaralý, což bylo jedním z důvodů pro pořízení nového územního plánu. Původně byla zastavitelná plocha Z42 vymezena v konceptu ÚP Štramberka ve větším rozsahu (1,46 ha) včetně celého pozemku parc. č. 2952/1 a pozemku parc.č. 2955. Proti takto určenému rozsahu se vyjádřily dva dotčené orgány: orgán ochrany přírody hájící veřejný zájem, kterým je ochrana významného krajinného prvku č. 3468 „Polopřirozená louka“ a orgán státní památkové péče, hájící veřejný zájem, kterým je ochrana prostředí Městské památkové rezervace Štramberk. Stanoviska dotčených orgánů byla řádně odůvodněná, bylo z nich patrné, jakými úvahami se dotčené orgány řídily, a co bylo důvodem pro jejich negativní stanoviska. Odpůrce se proto s jejich obsahem ztotožnil a do pokynů pro zpracování návrhu ÚP Štramberka (dle § 49 stavebního zákona) byl zařazen požadavek na zmenšení zastavitelné plochy Z42 (nově 0,53 ha) a její převedení z plochy bydlení individuálního – městské a příměstské (BI) na plochu smíšenou obytnou – městské centrum (SMC). Současně byla pro zastavitelnou plochu Z42 doplněna podmínka realizace: „*regulační plán do 31. 12. 2020, kdy v ploše budou situovány maximálně 3 rodinné domy*“. Jeden rodinný dům ve vlastnictví žalobců je v ploše již budován a tato část pozemku je tudíž vymezena jako stávající plocha SMC. Plocha Z42 je omezena a zůstává zachován limit max. 3 rodinné domy.

[20] Odpůrce dodává, že kromě výše uvedených stanovisek bylo důvodem pro zmenšení rozsahu plochy Z42 také zatížení lokality limity využití území, a to omezení technického rázu, které představuje bezpečnostní pásmo vysokotlakého plynovodu s tlakem nad 40 barů, vedení vysokého napětí a ochranné pásmo 50 metrů od okraje lesa.

[21] Odpůrce nesdílí názor, že změnou územního plánu byly zasaženy pouze nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů a nikoli pozemky v bezprostředním okolí, ani námitku existence zjevně rozdílného přístupu, demonstrovanou na vypořádání se stanoviskem Ministerstva kultury. S ohledem na to, že byl pořizován nový územní plán, nemohly být již z podstaty věci zasaženy pouze pozemky ve vlastnictví stěžovatelů, ale i pozemky další, a to i v bezprostředním okolí pozemků ve vlastnictví žalobců. Dále odpůrce ve vztahu k územním studiím zdůrazňuje, že jsou územně plánovacím podkladem a nikoli závaznou územně plánovací dokumentací, přičemž po zhodnocení všech okolností, stanovisek a faktů dospěl k závěru, že územní studie by v případě ploch Z12 a Z20 nebyly přínosem.

[22] K odkazu stěžovatelů na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 - 88 odpůrce konstatuje, že bylo překonáno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 (dále jen „usnesení rozšířeného senátu“). Napadený ÚP Štramberka pak dle odpůrce splňuje kritéria citovaná v tomto usnesení. Odpůrce je přesvědčen, že napadeným ÚP Štramberka nebyla vlastnická práva stěžovatelů omezena nad spravedlivou míru.

[23] K odkazu stěžovatelů na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 A 130/2012 - 141 odpůrce uvádí, že možnost výstavby byla omezena již v předchozím územním plánu města Štramberka, a to i po schválení Změny č. 1 Územního plánu města Štramberk. Ve stávající dokumentaci byla pro výstavbu vymezena pouze ta část území, kterou bylo možno zastavět i před vydáním ÚP Štramberka. Odpůrce dále odkazuje na odůvodnění námitek, v němž jsou uvedena kritéria, která byla při vypořádání zvažována a s ohledem na něž nebylo možné stěžovatelům vyhovět. Jeho názor v této souvislosti zůstává nezměněn.

V této souvislosti odpůrce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42 a na usnesení rozšířeného senátu.

[24] Odpůrce nesouhlasí ani s námitkou stěžovatelů, dle níž by případnou výstavbou nedošlo k narušení pohledově exponované části města, ale spíše k ucelení zástavby. Argumentuje výřezy z hlavního výkresu ÚP Štramberka, konkrétně pak obrázkem současného stavu po vydání ÚP Štramberka a stav dle konceptu, z nichž je zřejmé, že v případě stavu dle konceptu by k ucelení zástavby nedocházelo, naopak by budoucí zástavba zasahovala do ničím nezastavěné krajiny na úpatí Bílé hory pod lesními porosty a nad historickým centrem města. Plocha Z42 je z hlediska morfologie terénu značně pohledově exponovaná, výrazně se uplatňuje při pohledech z náměstí, neboť se nachází v relativně prudkém svahu nad ním, zároveň se uplatňuje v dálkových pohledech z Trúby. Proto byl pro tuto plochu i v předchozím územním plánu dodržován limit – umístění max. 4 rodinných domů, a to v níže položené části lokality.

[25] K námitce zásahu do vlastnického práva stěžovatelů odpůrce opětovně poukazuje na důvody vedoucí k zmenšení rozsahu zastavitelné plochy Z42 a doplnění regulačního plánu jako podmínky realizace.

[26] K nesouhlasu stěžovatelů s konstatováním, že požadavek na omezení zástavby je v dané lokalitě kontinuálně uplatňován, odpůrce uvádí, že je obsažen ve stanoviscích dotčených orgánů od roku 2002, přičemž stěžovatelé nabyli předmětné pozemky až poté, v období od 5. 5. 2005 do 1. 9. 2010. Do roku 2006 platil předchozí územní plán města Štramberk, v němž byly předmětné pozemky stěžovatelů nezastavitelné. Až dne 25. 9. 2006 byla vydána Změna č. 1 Územního plánu města Štramberk, která umožnila výstavbu maximálně 4 rodinných domů v lokalitě. V současnosti je na pozemku parc. č. 2952/1 rozestavěn rodinný dům ve vlastnictví žalobců, na ostatním území lze umístit 3 rodinné domy. Jelikož se jedná o pohledově exponovanou lokalitu v sousedství městské památkové rezervace, je v ÚP Štramberka stanoven požadavek na zpracování regulačního plánu pro tuto zastavitelnou plochu. Odpůrce zdůrazňuje, že všechna možná omezení směřují k jedinému cíli, kterým je, v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 stavebního zákona, chránit a rozvíjet přírodní, kulturní a civilizační hodnoty, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Město Štramberk je historické město, jehož centrum je městskou památkovou rezervací a na jehož území se v blízkosti dané plochy (cca 60 m od hranice zastavitelné plochy Z42) nachází evropsky významná lokalita „CZ0810036 - Štramberk“. Město je cílem turistů právě pro svou historickou a přírodní hodnotu.

[27] S tvrzeními stěžovatelů k pojmu *genius loci* odpůrce nesouhlasí, odkazuje na výnos Ministerstva kultury České socialistické republiky ze dne 29. května 1969, č. j. 8372/69 – 11/2, o prohlášení historického jádra města Štramberka za památkovou rezervaci, který mimo jiné stanovuje účel prohlášení. Výjimečnost místa je dále specifikována v Zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje, vydaných Zastupitelstvem Moravskoslezského kraje dne 22. 12. 2010. K diskriminaci nedochází, neboť plocha ze zástavby není vyřazena úplně, nýbrž je toliko omezen maximální možný počet umísťovaných rodinných domů a stanovena podmínka pořízení regulačního plánu pro plochu.

[28] Odpůrce se ztotožňuje s postupem krajského soudu, který zamítl návrh stěžovatelů na provedení důkazu znaleckým posudkem. Tento návrh považuje za nadbytečný, neboť v řízení bylo beze zbytku prokázáno, že odpůrce postupoval při přijetí ÚP Štramberka správně, neboť nezasáhl do vlastnického práva žalobců nepřiměřeně, což vyplývá z ostatních provedených důkazů.

[29] Vzhledem k výše uvedenému odpůrce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V. Replika stěžovatelů

[30] V replice ze dne 1. 12. 2014 stěžovatelé polemizují s názorem odpůrce, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 - 88 bylo překonáno usnesením rozšířeného senátu, přičemž mají za to, že ÚP Štramberka nebyl vydán v souladu se zásadami v prve zmíněném rozhodnutí a odkazuje v tomto na svá dřívější podání. Dále uvádí, že dle jejich mínění na případ nedopadá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51.

[31] Nesouhlasí ani s názorem odpůrce ohledně prosazování cíle zachování „*genia loci*“. V souvislosti s ochranou životního prostředí pak uvádějí citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74. Tvrdí, že nikoli odpůrce, ale pouze znalec může posoudit existenci srovnatelných pozemků.

[32] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 8 AOs 4/2013 - 50 pak uvádějí, že je na místě, aby soud rozhodl o nesouladu ÚP Štramberka s hmotným právem a jeho přijetí v rozporu se zásadou proporcionality a konstatoval závažného porušení vlastnického práva.

[33] Závěrem uvádějí, že trvají na návrhu, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[34] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[35] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Vady, k nimž by měl přihlídnout nad rámec námitek stěžovatelů, Nejvyšší správní soud neshledal.

[36] Kasační stížnost není důvodná.

[37] Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti (V.A). Následně se věnoval námitce rozdílného přístupu k různým vlastníkům pozemků (V.B) a námitce nesprávného posouzení otázky zásahu do vlastnického práva (V.C). Jako poslední posoudil námitku neprovedení navržených důkazů (V.D).

VI.A *K námitce nepřezkoumatelnosti*

[38] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, protože jen v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je zpravidla možné se zabývat dalšími kasačními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 – 105). Dle stěžovatelů je nepřezkoumatelnost spojena s termínem *genius loci*, konkrétně pak s tvrzením odpůrce, dle něhož všechna předmětná omezení směřují k jedinému cíli, kterým je zachování *genia loci* města Štramberka.

[39] K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73).

[40] Pojem *genius loci*, v souvislosti s nímž je nepřezkoumatelnost namítána, se však v rozsudku krajského soudu objevuje pouze v souvislosti s vyjádřením odpůrce. V ÚP Štramberka, respektive v jeho textové části se vyskytuje na několika místech, a to v návaznosti na užití tohoto pojmu Ministerstvem kultury. Pouhé užití tohoto pojmu však nemůže zakládat nepřezkoumatelnost. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje na závěry ve svém rozhodnutí ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011 - 127, že „*ani skutečnost, že uvedená pravidla chování (jednalo se o zásady územního rozvoje) používají neurčitá, odborná či jinak na první pohled možná ne zcela jednoznačné nebo obsahově zřejmé pojmy není důvodem, pro který by bylo možno dovodit jejich nezákonnost. Právní pravidla často obsahují takové pojmy a je zcela běžné, že jejich obsah a význam je určován výkladem za pomoci jejich obecného jazykového významu, významu přisuzovaného v odborných keruzích, jde-li o odborné pojmy, a s přihlédnutím ke kontextu užití daného pojmu a smyslu a účelu právní úpravy, v níž se objevuje.*“ (...). K označení *genius loci* soud v tomtéž rozhodnutí podotknul, že toto „*(...) je pojmem obecně užívaným pro označení specifické atmosféry či specifických, někdy jedinečných, podmínek určitého místa.*“

[41] Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

VI.B Knámítce rozdílného přístupu k různým vlastníkům pozemků

[42] Stěžovatelé namítají rozdílný přístup k různým vlastníkům, který demonstrují na vypořádání stanoviska Ministerstva kultury, uplatněným ke Konceptu ÚP Štramberka dne 25. 1. 2011. Ministerstvo v něm jako dotčený orgán dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve spojení s § 48 odst. 3 stavebního zákona uplatnilo připomínky k zastavitelným plochám vymezeným v konceptu ÚP Štramberka. Ve vztahu k ploše Z42 ministerstvo na str. 4 uvádí, že „*z hlediska zájmů státní památkové péče je žádoucí podmínit změny funkčního využití vybraných ploch zpracováním regulačních plánů. Uplatnění této připomínky doporučuje Ministerstvo kultury u ploch Z42, Z22.*“ Zpracování regulačního plánu odůvodňuje přímým kontextem obou ploch s historickým prostředím městské památkové rezervace. Zdůrazňuje, že zástavba v těchto lokalitách musí vykazovat půdorysné, objemové, výrazové i materiální shody s okolní zástavbou a hodnotami místa, přičemž tyto regulační prvky může zajistit pouze regulační plán. Odpůrce k tomuto uvedl „*budou zpracovány regulační plány - v Pokynech požadavek č. 2*“

[43] Jako další připomínku z hlediska zájmů státní památkové péče ministerstvo uvádí jako žádoucí podmínit změny funkčního využití vybraných ploch zpracováním územních studií. Doporučuje rozšířit seznam těchto ploch o návrhové plochy Z20 a Z12. Odpůrce se k této připomínce vyjádřil tak, že „*pro plochu Z12 ani Z20 není územní studie v Návrhu ÚP Štramberka požadována. V ploše již bylo vydáno stavební povolení na stavbu RD na pozemku p. č. 1466. Obě plochy jsou dobře přístupné z místních komunikací.*“

[44] Ve vztahu k povaze uplatněného stanoviska Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vydávají dotčené orgány „*pro postupy podle tohoto zákona, které nejsou správním řízením, stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak; stanoviska jsou závazným podkladem pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy vydávaná podle tohoto zákona.*“ V případě územního plánu, vydávaného dle § 43 odst. 4 stavebního zákona ve formě opatření obecné povahy, se tedy nejedná o závazná stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž o závazné podklady (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. 2 Ao 2/2008). Jak dovodil ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud, „*je tedy nepochybné, že bez ohledu na to, že sporná stanoviska dotčených orgánů nejsou stavebním zákonem jako závazná označena, závaznými v dané věci ve skutečnosti jsou [§ 4 odst. 2 písm. b), věty za středníkem, stavebního zákona].*“

[45] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že ve vztahu k plochám Z20 a Z12 požádal pořizovatel územního plánu Ministerstvo kultury o přehodnocení stanoviska a vymezil důvody, pro které tak žádá. Dle následné odpovědi ministerstva se jednalo jen o doporučení a je proto na vůli zastupitelstva, jak s tím naloží (viz str. 195 odůvodnění ÚP Štramberka). Vzhledem k formulaci obsažené ve stanovisku („*je žádoucí*“) a výše uvedené odpovědi ministerstva má proto Nejvyšší správní soud za to, že judikatura, dle níž „*pokud v procesu pořizování územního plánu uplatní dotčený orgán ve svém stanovisku požadavek na pořízení územní studie dle § 30 stavebního zákona z roku 2006, je třeba územní studii pořídit buď jako podklad pro vydání územního plánu (§ 25 citovaného zákona), nebo přímo v územním plánu stanovit pořízení územní studie jako podmínku pro rozhodování v území (§ 43 odst. 2 citovaného zákona). Pouhé usnesení zastupitelstva obce, že územní studie bude pořízena dodatečně, nepostačuje ke splnění požadavku uplatněného dotčeným orgánem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009 - 86), není v posuzovaném případě přílehavá a odpůrce nepochybil, jestliže dospěl k odůvodněnému závěru, že územní studie nebudou pro označené plochy požadovány.

[46] V souvislosti s doporučeními obsaženými ve stanovisku ministerstva na zpracování územních studií a regulačních plánů se lze ztotožnit s názorem krajského soudu, který dovodil, že tyto nejsou srovnatelné a upozornil na rozdílnost mezi jednotlivými doporučenými nástroji.

[47] Dle § 30 stavebního zákona územní studie „*navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí.*“

[48] Oproti tomu regulační plán dle § 61 odst. 1 stavebního zákona „*v řešené ploše stanoví podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Regulační plán vždy stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezení veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření.*“

[49] Dle systematiky stavebního zákona je regulační plán stejně jako územní studie řazen mezi nástroje územního plánování. Oproti územní studii, která představuje „*pouhý*“ územně plánovací podklad, je regulační plán územně plánovací dokumentací, jejímž obsahem jsou konkrétní podmínky využití území ve vztahu ke konkrétním pozemkům. Lze souhlasit s názorem krajského soudu, že srovnatelnost v přístupu odpůrce lze posuzovat pouze v případě shodných požadavků dotčených orgánů ve vztahu k různým pozemkům. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že připomínku zpracování regulačního plánu ministerstvo uplatnilo k plochám Z42 a Z22, přičemž v případech obou odpůrce toto doporučení akceptoval a zahrnul

do pokynů pro zpracování návrhu ÚP Štramberka. Plocha Z22 byla následně na základě stanoviska Ministerstva kultury ze dne 13. 10. 2011, č. j. MK 53128/2011 OPP k návrhu ÚP Štramberka a následných konzultacích s tímto orgánem zcela vyřazena ze zastavitelných ploch. Ve vydaném ÚP Štramberka je proto regulační plán vyžadován jako podmínka realizace pouze ve vztahu k ploše Z42.

[50] Nelze rovněž souhlasit s tvrzením stěžovatelů, že „*změnou územního plánu byly zasaženy jen nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů, nikoli však pozemky v bezprostředním okolí*“ (např. pozemky parc. č. 2953, 2954/2 a 2954/1). Tyto označené pozemky jsou rovněž součástí plochy Z42 a i v jejich případě došlo ke změně funkční plochy a týká se jich podmínka zpracování regulačního plánu.

[51] Z kontextu procesu územního plánování ve městě Štramberk nevyplývá, že by při rozhodování docházelo k diskriminaci ze strany odpůrce. Ze správních spisů i z vypořádání námitek stěžovatelů jsou zřejmé úvahy odpůrce a důvody, které vedly k tomuto omezení, a to včetně podkladů, o něž se rozhodnutí opírá.

[52] Nejvyšší správní soud námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

VI.C Knámitce nesprávného posouzení otázky zásahu do vlastnického práva

[53] Stěžovatelé tvrdí, že krajský soud neposoudil správně otázku zásahu ÚP Štramberka do jejich vlastnických práv. Zásah dle nich spočívá v zmenšení plochy Z42 oproti konceptu ÚP Štramberka, změně funkčního využití této plochy a podmínce výstavby maximálně 4 rodinných domů.

[54] Územní plánování obecně a konkrétně i funkční změnu využití pozemku lze nepochybně chápat jako zásah do majetkových práv (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 - 42). K otázce, zda nejde ve vztahu k navrhovatelům o řešení zjevně nepřiměřené, excesivní, šikanózní, diskriminační či neodůvodněně zasahující do jejich základních práv, se Nejvyšší správní soud obsáhle vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu, v němž uvedl, že „*územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.*“

[55] Z rozhodnutí rozšířeného senátu plyne, že zasahuje-li územní plán do vlastnického práva osob, je třeba zkoumat, zda byly odpůrcem v konkrétním případě dodrženy zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Nejvyšší správní soud proto musí posoudit, zda řešení, kterým bylo do vlastnického práva navrhovatelů zasaženo, splňuje podmínky stanovené výše citovaným usnesením.

[56] Dle Nejvyššího správního soudu lze zásah vyvolaný územním plánováním vzhledem k zákonnému zakotvení územního plánování, včetně jeho cílů (srov. § 18 a §19 stavebního zákona) nepochybně označit za legitimní a zákonem aprobovaný cíl. Naproti tomu stojí námitka

stěžovatelů, že kupovali nemovitosti „s legitimním očekáváním možnosti budoucí výstavby na těchto pozemcích, která byla až do návrhu ÚP Štramberka možná.“ Stěžovatelé nabyli vlastnické právo k jednotlivým pozemkům v období od 5. 5. 2005 do 1. 9. 2010, tedy za platnosti předchozího územního plánu. Ze stanovisek dotčených orgánů uplatněných v roce 2002 během pořizování Změny č. 1 předchozího územního plánu je zřejmé, že o možnosti výstavby bylo již tehdy uvažováno pouze ve velmi omezené míře a předchozí územní plán ve znění této změny obsahoval podmínku umístění 4 domů. Lze proto souhlasit s názorem krajského soudu, že úprava obsažená v ÚP Štramberk není ničím jiným, než setrváním na těchto konstantních závěrech správních orgánů, a že navrhovatelé tvrzené legitimní očekávání možnosti využívání pozemků v jejich vlastnictví v souladu s jejich investičními záměry nemá a ani v minulosti nemělo reálný podklad.

[57] V souvislosti s touto námitkou legitimního očekávání Nejvyšší správní soud upozorňuje na svůj rozsudek ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009 - 76, dle něhož „z existence dřívějšího územního plánu či řešení navrhovaných v raných fázích územních plánování nelze dovozovat vytvoření "závažné správní praxe" – tím by byla popřena sama podstata územního plánování.“ Stěžovatelé tedy nemohli mít žádné legitimní očekávání, že územní plán zůstane neměnný po celou dobu jeho pořizování.

VI. DK námitce neprovedení navržených důkazů

[58] Stěžovatelé namítali vadu v postupu krajského soudu, spočívající v neprovedení důkazů navržených jejich zástupcem v rámci přednesu konečného návrhu. Tento postup je podle nich v rozporu s § 119a o. s. ř., použitým na základě § 64 s. ř. s.

[59] Podle § 119a o. s. ř. „před skončením jednání je předseda senátu povinen účastníky přítomné při jednání poučit, že všechny rozhodné skutečnosti musí uvést a že důkazy musí být označeny dříve, než ve věci vyhlásí rozhodnutí, neboť později uplatněné skutečnosti a důkazy jsou odvolacím důvodem jen za podmínek uvedených v § 205a.“

[60] V souvislosti s § 64 s. ř. s., dle něhož „nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu,“ nutno zdůraznit, že termín „přiměřeně“ užitý ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož či jiného právního předpisu značí (oproti termínu „obdobně“) volnější vztah mezi tímto ustanovením a vymezenými právními vztahy. Ve vztahu k prve zmíněnému pojmu Ústavní soud v usnesení ze dne 14. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 1384/07 výstižně uvedl, že „termín přiměřeně je však nutno chápat jako interpretační pravidlo, při kterém se na nově upravené právní vztahy aplikují jen některé odpovídající části dosavadní právní úpravy, jež má být přiměřeně použita. Úvaha o míře přiměřené použitelnosti takové právní úpravy přitom musí vycházet zejména z cíle sledovaného právní úpravou daných právních vztahů, ze způsobu, jakým jsou tyto právní vztahy upraveny, a ze vzájemného srovnání jednotlivých ustanovení obsažených v obecně závazném předpisu, jenž má být přiměřeně použit, a způsobem jakým nová právní úprava vymezuje dané právní vztahy (...)“.

[61] Řízení ve správním soudnictví proto nepodléhá o. s. ř. přímo a jednotlivá ustanovení o. s. ř. upravující instituty civilního procesu nelze použít mechanicky, ale pouze tehdy, lze-li jejich aplikací doplnit to, co s. ř. s. výslovně neupravuje. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda se ustanovení § 119a o. s. ř. (systematicky zařazené do hlavy první části třetí, upravující průběh řízení), v případě řízení před správními soudy použije.

[62] Právní úprava jednání před správními soudy je v s. ř. s. obsažena v § 49. Toto ustanovení upravuje postupně jednotlivé stěžejní fáze ústního jednání v řízení před správními soudy, a to právě s ohledem na specifika správního soudnictví, které spočívá zejména v přezkumu

činnosti správních orgánů. Těžištěm není primární nalézání skutkového stavu věci dokazováním, ale kontrola správnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu správními orgány. Tato kontrola je v souladu se zásadou plné jurisdikce prováděna zejména autonomním hodnocením důkazů již provedených správními orgány, případně též provedením v žalobě navržených důkazů dalších, zvláště pak těch, které byly správními orgány opomenuty a mohou přitom podle názoru soudu změnit náhled na skutkové okolnosti věci. Vzhledem ke zvláštní úpravě v § 49 s. ř. s., koncipované s ohledem na odlišný význam jednání a zejména dokazování ve správním soudnictví, není v řízení před správními soudy na místě užití § 119a o. s. ř.

[63] Okrajem soud poznamenává, že krajský soud v napadeném rozsudku stran navržených důkazů uvedl, proč je neprovedl. Učinil tak nejen s ohledem na to, že dokazování bylo již ukončeno v předcházejícím průběhu ústního jednání, kdy byli účastníci vyzváni k navržení dalších důkazů, přičemž tak neučinili. Přesto se však k důkazům navrženým během konečného návrhu vyjádřil a dodal, že je pokládá za nadbytečné. Nejvyšší správní soud se závěry, že navrhované důkazy (výslech účastníků a znalecký posudek z oboru architektura) nemohly přispět k objasnění věci, ztotožňuje.

[64] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, jestliže nepostupoval dle § 119a o. s. ř. a při jednání nepoučil účastníky o koncentraci řízení. Námitka je proto nedůvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

[65] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[66] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému odpůrci vznikly náklady řízení v důsledku zastoupení advokátkou. Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byly uplatněné náklady odpůrcem vynaloženy důvodně. Vycházel přitom ze závěrů, k nimž dospěl Ústavní soud kupř. v nálezu ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a nálezu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, a také ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (za všechny např. rozsudek ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. 6 As 40/2006), podle nichž lze jen velmi výjimečně označit za důvodné náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem, neboť orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, jsou schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů.

[67] V posuzovaném případě je však třeba zohlednit to, že odpůrce je malým městem, nad nímž vykonává působnost pověřený obecní úřad a úřad s rozšířenou působností. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odpůrce jako město bez rozsáhlejšího administrativního aparátu a zejména bez právního zázemí vynaložil náklady na právní zastoupení advokátkou důvodně. Má tedy nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelů. Tyto náklady spočívají v odměně advokátky za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 1 x 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“) a v náhradě hotových výdajů 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[68] Nutno zmínit, že odpůrce si krom výše uvedeného účtoval rovněž úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, spočívající „v převzetí a přípravě zastoupení nebo obhajoby

na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb“ a režijní paušál. Protože však advokátka zastupovala odpůrce již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud odpůrci tyto náklady nepřiznal.

[69] Jelikož má odpůrce právo na náhradu těchto nákladů vůči stěžovatelům, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že stěžovatelé jsou povinni zaplatit odpůrci k rukám jeho zástupkyně na náhradě nákladů řízení částku za jeden úkon právní služby a náhradu hotových výdajů, zvýšenou o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, celkem tedy 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu